

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν μετρούμεν χρόνον
 ως την γήν των Παρθενών.

Χίλια κ' έννηκός πέντε,
 τὰ κουνούμε κ' έν ακουμέντας.

Τών θρών μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εθείας προς έμέ.
 Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κτ'ό φράγκα είναι ιμ όνο.
 Γιά τὰ ξένα όμως μέρα—δ έκα φράγκα καί' σ' το χ έρι.

Είς γνάθιν ήρώμεν παντός εγρούσου τσελεπή
 ότι πωλούμεν σώματα (Ρωσίου) άνελληή
 με την άνάλογον τιμήν κ' όπιστος άπ' έξω θέλη
 δέν θα πληρώνη δι' αστά ταχυδρομίων τίλη.

Περιπ' Ιουνίου κ' είκοστή
 κ' ά τμήματα καθουριστά.

Ένενηντα κ' όκτώ κ' όκτακόσα,
 κάθε Ρώσος κοχλάζει και Ρώσσα.

Φασουλής και Περικλέτους,
 ό καθένας νέτος σέτος.

Άν βροτοφανούν παιδνας και κατά κίτρινον νίνας,
 μόνον βόγγος άνηχει...
 τος' όμοός των τος' ναυατάθμονος, τος' όμοός των άποθήμας
 ναυαταλουν μοναχοί.

Φ. — Φίλε ρήθρη των έπαίδρων,
 δαίμονες φρικτών διέθρων
 την Ρωσίαν πιναίθρων,
 την Ρωσίαν άπειλοθν,
 μ' αματα την περιβροθων,
 ναυαφάζουθν, ναυαπολοθν.

Κλάψε τὰ σωθέντα σνάφη
 τοθ μεγάλου κολοσοθ...
 φεθ! κανένα δέν έτάφη
 'στέ νερα τής' Οδησοθ.

Πο'ον θέαμα φρικτόν!..
 δι τοσοτών θωρηκτόθν
 έν άπέμεινε κανένα, ποθ κ' αστό δέν καυεστράφη
 και πληροθν τής Τσοοσίμα μηδ γιά πάντα δέν έτάφη,
 μόνοι των θ βομβαρδίζουθν, το βοθθίζουθν μοναχοί,
 Περιμλίτο θουτυχιθ.

Βλέπω με τος' μηλιατός των τος' προφήτας τής Γραφής,
 κ' από μέσα κ' έξω πνεύμα τής καταστροφής.

Κλάψε τους και σθ με πόνοθ...
 μήτε πόλις Ιαπωνίον,
 μήτε ήγούος ναυαπολοθν
 τὰ νερα των κολοσοθν,
 τώρα βομβαρδοβολοθν
 την κλεινην τής' Οδησοθ.

Αουτυχηματα μορία,
 και περιδείξτε το γόνυ
 κλινουθν γαυροί κ' ίσχυροί.

Κάποια Νίμειος άγρία
 μαινομένη μαισιγόνει
 κ' άμειλίτως τιμωρει.

'Στις θαλάσσοσ των κίτρινον
 τρομερόν άνοισθ θρήθον,
 άλλα και' στός Ρωσοίους
 βλέπω μούρος θουτυχιθ,
 κ' άληθός απαράκινός
 κ' έμφυλίους ναυαμαχίος.

'Όσο, Φοίβε, διαφρηλίδα των άπειρων οθραοθν,
 άποθ' φάτισος απαράξ και φρικτόδεξ άπομίας,
 'αδς σ' έμ' τον Διογένη των συγγρότων' Αθηνάθν
 έν ός τώρα συμφορές έχαιρέτας όμοίος.

Μεθ' στόν δλεθρον τοθ νόσουθν, φίλε Περιμλίτο, ξένουθν,
 και το πνεύμα τής γαλήνης έσο πάντα μετά σουθν,
 κ' έλα βλέπε πός το κήμα τοθ μουγγυλίζουθνος Εθ' άισουθν
 περιβροθει καιωμένας τος' άπας τής' Οδησοθ.

Βομβαρδίζονται μοναχοί, μεταξύ των πολεμοθν,
 ναυια σράζουθν τος' πλοιάροθν κ' εις νεραίος τος' κρημοθν.

Π. — Πῶς οὐ λυποῦμαι, κολοσά...
κ' ἐγὼ μὲ πόνο σὲ κτυπῶ,
καὶ τώρα σὸν τὸν Ἐλισσαί
'ψηλά μὲ μηλοτῆ πετῶ.

Κ' ἐπάνω μύθορον καὶ φλογῶν,
κ' ἐπάνω φόνων καὶ σφαγῶν,
κ' ἐπάνω θρήνων κ' ὀλμογῶν
τῶν κόσμων τῶν αἰμοσταγῶν,
ποῦ τοὺς ἀμους καὶ φρίτεις,
φωναίῳ σὸν προσφῆτης.

"Οπου φαυλότης ὑψηλὴ
κτυπᾷ, πιέζει, πνίγει,
κ' ὅπου δουλεύουνε πολλοὶ
γὰρ νὰ χορταίνου' ἄγιοι.

"Οπου μὲ σίδηρα βασιεῖα
ματόνουν τὴν ἑλευθερίαν
καὶ δεσποτεία μαινεταί,
τὶ τέλος περιμένετε ;

Τὰ τέλματα τῆς σήμεως
τοιαυτὴν φέρουν δίνην,
καὶ τὸ πολὺ τῆς θλίψεως
γεννᾷ παραρροσίην,
καὶ βλέπεις κ' ἓνα κολοσσὸν νὰ πέσῃ κάτω πετῶμα...
μὰ δὲν μοῦ λές τί γίνεται τὸ κότερο τοῦ Ρόμα ;

Φ. — "Στήρ' Ἄνδρο πῆγε, Περικλιῆ, κύκλους πολλοὺς ἐπάραξε
κ' ἐγὼ σὸν σὸν Φάληρο κ' ἐκεῖ θαρρῶ πῶς ἄραξε.

Π. — "Ὅποιον πένθος ἄρατον τὸ κέρτος κατατρυχεῖ
τοῦ κολοσσῶ τοῦ δυνατωχοῦ...
γὰρ κῆρα τῆς Ἰερικοῦς
πῶς ἔπεσαν τὰ τεῖχη.

Τοῦ Μικάδου τὰ θεία
νέα φίλξ ταναγραίτζει,
καὶ μὰ σάλπιγξ Ταρταρεία
μέγαν δειδρον σαλιτζει.

Πῶς παμφάγον πυρπολεῖ
κόσμον κορβανιωνίτα...
μὰ δὲν ἔξερεις, Φασουλιῆ,
τίποτα καὶ γὰρ τὸν Νόντα ;

Φ. — "Ὅσα λουλουδά σὸν κάμπο μαδημένα' ῥοιτῆ θῆκαν,
Περικλιέτο τραγογόνη,
κ' ἔδ' αὐτὰ μ' ἀποκριθῆκαν
πῶς δ' Ἄνδρας ἐπιμένει.

Π. — Μὲ τοὺς λόγους σου τὰ πλήθη,
μὰ κ' ἐμένα συγκινεῖς...

Φ. — Μήτε Τυαριμπῆς τὸν παῖδι,
μήτε φίλος του κανεῖς,
ἢ στενός του συγγαχῆς.

'Υπουργοῖο λὲν δὲν πέρονι
νῦν, φεῖ καὶ σ' τοὺς αἰῶνας...
φίλος δὲν τὸν καταφέρνει,
μήτε λόγια τῆς Κορώνας.

Π. — 'Εγὼ ἔθρο πῶς θὰ πάρη...

Φ. — Περικλιέ μου, μακάρι,
νὰ συλλάσσω κ' ἐμεῖς,
καὶ τὰ νετρα μας κ' ὀ' μῦς.

Π. — Εἰς τοὺς δόλους ἀνυπεθέτους θλίψις μὲ πιέζει τόση,
δμως θάμαθες καὶ σὸ
πῶς δεικνῶσαι ὀ' Ρῶσοι
μὲς σ' τῆς Κρήτης τὸ νησί.

' Ἀνδραγάδημα ποῦ φρίτεις,
ἐφρίξε κ' ὀ Ψηλορείτης...
τὰ κάρνια γέμισαν
καὶ σ' τὴν Πλατανιά τῆς Κρήτης
μὰ κακόβα γυρέμισαν.

' Ἀπροδόκητος ἡ γίκη... δὲν ἀπέτυχε βολή,
διεσπείλασαν ἢ φήμη τοὺς βομβαρδισμοὺς ἐκείνους,
κ' ἐπιτόθισαν ναυπόσοι χαϊρεκάκος, Φασουλιῆ,
θεῖος σχωρῶσαι τὸν Μικάδο, θεῖος σχωρῶσαι τοὺς κειτίνους.

Μὰ κ' ὀ φίλοι μας ὀ Γάλλοι,
παῖνα σύμμαχοι μεγάλοι
μὲ τὸν Ρωμανφὸν τὸ κέρτος, καὶ τρομάζου' σὸ Μαρόκο
μήπως πάλι τοὺς μαζένου' ὀ Φεοφλοῦχτερ τὰ λουριά,
μπερὸς σ' τῆς Κρήτης τῆς Καλόβες ἔκαταν κ' ἐκεῖνοι μπλόκο
κ' ἐβομβάρδισαν τοὺς ἄνδρας, ποῦ ζητοῦν ἑλευθερίαν.

Γάβρια Βασιλικῶ.
πολὺ σημαγλιχῶ.

Φ. — Χαρήτε, συμπεθέροι μας καὶ φίλοι μας Φραντζέκοι...
μὲ σίχους σὸς ἐμῶ γοργούς,
κ' ὀ Γάλλης μὲ τοὺς Ὑπουργούς
ἐπῆγε' σ' τὴν Ἀσπείλια, σὸ Βασιλιῆ τραπέζι.

Κ' ὄσοι τρανοὶ διάδοχοι τοῦ γέροντο προσηλαφοντο
σὸν ἄκουσαν τὴν πρόκλησι δὸς του κ' ἔξαρογλειφοντο,
κ' ὀ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος ἔφαγα' σ' τὴν Ἀσπείλια
ντυμένοι σ' τὴν ἐπέλεια.

Κ' αὐτὸ καταυχαρίστης τὴν φάτχα τοῦ νοσημῆ
καὶ λένε πῶς ὀ Βασιλιῆς εἶπε σὸν Ἀσημῆν.

Καιρός σου νὰ προσερευθῆς,
καιρός σου πᾶ νὰ παντρευθῆς,
νὰ πάρη νύφη μὲ προικὰ κ' ὄχι ἐσοκομπία,
νὰχη κ' ἀμπέλι' σ' τὴν Βλαχί, γήφου' σ' τὴν Ὀκωμπία.

Καιρός σου πᾶ νὰ παντρευθῆς... γὰρ νύφη μὴ σὲ μέλλ'...
Ἀκαιοσύνης' Ὑπουργὸς κοκῶνα νύφη τέλλε.

' Ἐλα, κ' ὀ Ἀσημῆν, νὰ σὲ παντρεύωμε,
νὰ φᾶμε καὶ νὰ ποῦμε καὶ νὰ χορῆρωμε.
Κ' ὀ κύριος Βουδοῦρης, τὸ Ναυτικὸ δελφίνι,
κ' ἐμεινός προσεφῆθη προσεφῆτης νὰ γίκη.

Πλὴν ὀ ῥέκτης Ἀσημῆν μὲ τὰ λόγια τῆς Κορώνας
ἐκοκκίνισε λιγάκι καὶ δὲν ἔβγαλε μιλά,
μὰ σὸν ἔτελειος τὸ νῆμα λὲν πῶς εἶπε κατὰ μόνος
νὰ τὴν πάρη, δὲν τὴν πάρον κ' ἔλλα λόγια, Βασιλιῆ.